

Aizver vecās durvis..

Date: 13 aprīlis, 2026 | **Author:** Kristīne Om Shanti

Ir tādas durvis, kuras pārāk ilgi tiek turētas vaļā un sen jau vairs neved nekur.

Reizēm gadiem negribas atzīties, ka stāvot durvīs, kuras pa pusei ir pievērtas, mēs kavējam iespēju augt un atvērt durvis, kurās esam ļoti gaidīti..

Ir tādas attiecības, kurās cilvēki iesprūst. Attiecības formāli eksistē, taču abu pušu iekšējās vērtības jau sen virzās dažādos virzienos, skatījums, sajūtas un intereses neatrod krustpunktus, kuros savienoties un cilvēki jau sen vairs nejūt viens otru.

Cilvēki reizēm gadiem uztur kontaktu un negrib atzīt, kā viņu sirdis kļūst aizvien tālākas un tālākas.

Šādas attiecības nepārtrūkst pašas no sevis

arī tad, ja tās pastāv mākslīgi, tikai ieraduma pēc. Jo mēs taču esam ļoti pieklājīgi..

Netuvas attiecības var apzināti pārtrūkt tiklīdz kāds viens tajās vai abas puses pieaug, pamostas un ir gatavs skatīties patiesībai acīs.

Te patiesībā nemaz nav attiecību..te ir komunikācija, retas un ļoti virspusējas sarunas, absolūta negatavība pieņemt otra patieso dabu un atsvešināta izpratne par jēdzienu: "draugi".

Ir tādas attiecības, no kurām izejot Tu sāc arvien skaidrāk apzināties, ka Tev draudzēties ir jāmācās..ka šeit pat var turpināt tikai pa vecam, bet gribas jau "pa jaunam", citādāk.

Un tamdēļ ir jāpauz malā, jāaizver kādas durvis, jāpabū ar sevi, jāizprot savu iepriekšējo attiecību uzturēšanas taktiku un jāapzinās, ko patiesi gribas piedzīvot attiecībās "draugi", partnerībā. Jāpārraksta vērtības uz kurām balstīt draudzību un jāizbūvē sevī skaidri kritēriji, kas Tev šķiet pieņemami, vēlams, der un neder. Nevienam citam par to nav jārūpējas, tikai katram pašam.

Ir jāpieņem rūgtā patiesība, ka negribas vairāk būt ērtam, izlikšanos, iziet uz pastāvīgu toleranci, piespēlēšanu, cenšanos, pielāgošanos.

Ka gribas patiesu, īstu sirds tuvumu. Ka gribas abpusēju atvērtību, īstumu un godīgumu.

Un tas ir iesākumā jāapgūst pašam ar sevi.

Ir jābūt gatavībai atzīt, ka līdz šim draudzībā ir bijušas daudzas “aklās” zonas, kuras abas puses izlikās neredzam. Piemēram, ka viena azotē ir dzīvojusi slēpta sāncensība, citam greizsirdība vai fokuss vienam uz otra pārspēšanu, trešam azotē – mazdūšība, glēvums un bailes būt īstam, godīgam. Kopā abās pusēs ir aizslēptā, neizrunātā, gadiem “norītā”, nepateiktā. Tas saindē visu labo un gaišo un ir tikai laika jautājums, kad “bumba sprāgs”.

Pārtrūkstot saiknei būs skumji, būs ierastās ilgas, būs pārdomas, atmiņas un reizēm aizmirsīsies visas sāpes. Taču ir lietas, kuras nedrīkst turpināt – pašam sevis nodošanu.

Visiem ir iekšēji jāaug, lai uzbūvētu ko pavisam citu.

Tās ir ļoti skumjas attiecības, kuras tiek uzturētas kādas neapzinātas ideoloģijas vārdā un neaug līdzī sirdīm.

Tas ir drosmīgi un ļoti skaisti – iekšēji pieaugt, apzināties savas atbildības brīvību, apjaust sava laika vērtību, atļaut pašam sev izvēlēties cilvēkus ar kuriem radīt kopēju lauku un būt attiecībās ar cilvēkiem jau ar pavisam citu sevi.

Ir tādas attiecības, kurās ieguvēji nav abi. Paradoksāli, bet šajās attiecībās mēs varam izaugt visātrāk.

Un tādas attiecības, kurās mēs apgūstam mīlestības mazos soļus..

Bet vislielākā Svētība ir satikt cilvēkus ar kuriem kopā ir saprotami, viegli, pat klusējot ļoti ērti. Tās ir attiecības, kurās runā sirds. Tās ir attiecības, kurās gribas būt tuvu, gribas dzirdēt otru, gribas saprast, gribas līdzī just, gribas priecāties un kopā piedzīvot. Tā pa visam pa īstam..

Vai ir iespējams atgriezties vecajās durvīs? Ir! Pie nosacījuma, ja abās pusēs atgriežas mīlestība un ir iekšēja gatavība satīkties jaunā kvalitātē, balstīties uz kopējām vērtībām.

Kristīne Pabērza